

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא												
סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה - פסולה	[ת"ק]											
מכשיר.	רבי יהודה:											
ושאינה גבוהה עשרה טפחים, ושאיין לה שלש דפנות ושחמתה מרובה מצלתה - פסולה.												
מבוי שהוא גבוה מעשרים אמה - ימעט	תנן התם: [ת"ק]											
אינו צריך.	רבי יהודה:											
מאי שנא גבי סוכה דתני פסולה, ומאי שנא גבי מבוי דתני תקנתא?												
סוכה דאורייתא - תני פסולה, מבוי דרבנן - תני תקנתא.												
ואיבעית אימא: בדאורייתא נמי תני תקנתא. מיהו, סוכה (דנפיש מילתה) (מסורת הש"ס: [דנפישין מיליה]) - פסיק ותני פסולה, מבוי דלא נפיש מיליה - תני תקנתא.												
מנא הני מילי?												
דאמר קרא (ויקרא כג) למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל, עד עשרים אמה - אדם יודע שהוא דר בסוכה, למעלה מעשרים אמה - אין אדם יודע שדר בסוכה, משום דלא שלטא בה עינא.	רבה:											
מהכא (ישעיהו ד) וסכה תהיה לצל יומם מחרב, עד עשרים אמה - אדם יושב בצל סוכה, למעלה מעשרים אמה - אין אדם יושב בצל סוכה, אלא בצל דפנות.	רבי זירא											
אלא מעתה, העושה סוכתו בעשתרות קרנים, הכי נמי דלא הוי סוכה?	אמר ליה אבוי:											
התם, דל עשתרות קרנים - איכא צל סוכה, הכא דל דפנות - ליכא צל סוכה.	א"ל: [רבי זירא]											
מהכא (ויקרא כג) בסכת תשבו שבעת ימים. אמרה תורה: כל שבעת הימים צא מדירת קבע ושב בדירת עראי. עד עשרים אמה - אדם עושה דירתו עראי, למעלה מעשרים אמה - אין אדם עושה דירתו עראי, אלא דירת קבע.	רבא:											
אלא מעתה, עשה מחיצות של ברזל וסיכך על גבן - הכי נמי דלא הוי סוכה?	אמר ליה אבוי:											
הכי קא אמינא לך: עד עשרים אמה, דאדם עושה דירתו עראי, כי עביד ליה דירת קבע - נמי נפיק. למעלה מעשרים אמה, דאדם עושה דירתו עראי, כי עביד ליה דירת קבע, נמי לא נפיק.	אמר ליה: [רבא]											
כולהו כרבה לא אמרי - ההוא ידיעה לדורות היא.												
כרבי זירא נמי לא אמרי - ההוא לימות המשיח הוא דכתיב.												
אם כן לימא קרא וחפה תהיה לצל יומם, ומאי וסכה תהיה לצל יומם - שמעת מינה תרתי.	ורבי זירא:											
כרבה נמי לא אמרי - משום קושיא דאבוי.												
מחלוקת בשאין דפנות מגיעות לסכך, אבל דפנות מגיעות לסכך - אפילו למעלה מעשרים אמה כשרה.	כמאן אזלא הא דאמר רבי יאשיה אמר רב:											
כמאן - כרבה, דאמר: משום דלא שלטא בה עינא, וכיון דדפנות מגיעות לסכך - משלט שלטא בה עינא.	[רבה]											
מחלוקת בשאין בה אלא ארבע אמות על ארבע אמות, אבל יש בה יותר מארבע אמות על ארבע אמות - אפילו למעלה מעשרים אמה כשרה.	כמאן אזלא הא דאמר רב הונא אמר רב:											
כמאן - כרבי זירא, דאמר: משום צל הוא, וכיון דרויחא - איכא צל סוכה.	[רבי זירא]											
מחלוקת בשאינה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו ושולחנו, אבל מחזקת יותר מכדי ראשו ורובו ושולחנו - אפילו למעלה מעשרים אמה כשרה.	כמאן אזלא הא דאמר רב חנן בר רבה אמר רב:											
כמאן? דלא כחד.												
בשלמא דרבי יאשיה פליגא אדרב הונא ורב חנן בר רבה, דאינהו קא יחבי שעורא במשכא, ואיהו לא קא יחבי שעורא במשכא. אלא רב הונא ורב חנן בר רבה, נימא בהכשר סוכה קמיפלגי דמר סבר: הכשר סוכה בארבע אמות, ומר סבר: הכשר סוכה במחזקת ראשו ורובו ושולחנו?												
לא, דכולי עלמא הכשר סוכה ראשו ורובו ושולחנו. והכא בהא קמיפלגי												
במחזקת ראשו ורובו ושולחנו פליגי, אבל יותר מראשו ורובו ושולחנו - דברי הכל כשרה.	דמר סבר: [רב חנן בר רבה]											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מראשו ורובו ושולחנו עד ארבע אמות פליגי, אבל יותר מארבע אמות - דברי הכל כשרה.	ומר סבר: [רב הונא]											
סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה - פסולה	מיתבי: [ת"ק]											
מכשיר עד ארבעים וחמשים אמה.	רבי יהודה:											
מעשה בהילני המלכה בלוד, שהיתה סוכתה גבוהה מעשרים אמה, והיו זקנים נכנסין ויוצאין לשם, ולא אמרו לה דבר.	רבי יהודה:											
משם ראייה? אשה היתה ופטורה מן הסוכה.	אמרו לו:											
והלא שבעה בנים הוו לה. ועוד: כל מעשיה לא עשתה אלא על פי חכמים.	אמר להן: [ר"י]											
למה לי למיתני ועוד כל מעשיה לא עשתה אלא על פי חכמים?												
הכי קאמר להו: כי תאמרו בנים קטנים היו, וקטנים פטורין מן הסוכה, כיון דשבעה הוו - אי אפשר דלא הוי בהו חד שאינו צריך לאמו.												
וכי תימרו: קטן שאינו צריך לאמו - מדרבנן הוא דמחייב, ואיהו בדרבנן לא משגחה - תא שמע: ועוד כל מעשיה לא עשתה אלא על פי חכמים.												
בשלמא למאן דאמר בשאין דפנות מגיעות לסכך מחלוקת - דרכה של מלכה לישב בסוכה שאין דפנות מגיעות לסכך משום איורא.												
אלא למאן דאמר בסוכה קטנה מחלוקת, וכי דרכה של מלכה לישב בסוכה קטנה?												
לא נצרכה אלא לסוכה העשויה קיטוניות קיטוניות.	רבה בר רב אדא:											
וכי דרכה של מלכה לישב בסוכה העשויה קיטוניות קיטוניות?												
לא נצרכה אלא לקיטוניות שבה.	רב אשי:											
בניה בסוכה מעליא הוו יתבי, ואיהי יתבה בקיטוניות משום צניעותא, ומשום הכי לא אמרי לה דבר.	רבנן סברי:											
בניה גבה הוו יתבי, ואפילו הכי לא אמרי לה דבר.	ורבי יהודה סבר:											
הלכה, צריכה שתהא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו.	רב שמואל בר יצחק:											
כמאן - ככתי שמאי?	אמר ליה רבי אבא:											
אלא כמאן?	אמר ליה: [רב שמואל בר יצחק]											
דאמר לך מני?	איכא דאמרי, אמר רבי אבא:											
בית שמאי היא, ולא תזוז מינה.	אמר ליה: [רב שמואל בר יצחק]											
ממאי דבית שמאי ובית הלל בסוכה קטנה פליגי? דלמא בסוכה גדולה פליגי, וכגון דיתבי אפומא דמטולתא, ושולחנו בתוך הבית.	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:											
גזרינן שמא ימשך אחר שולחנו	דבית שמאי סברי:											
לא גזרינן.	ובית הלל סברי:											
ודיקא נמי, דקתני: מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית, בית שמאי פוסלין	[בית שמאי]											
מכשירין.	בית הלל											
ואם איתא מחזקת ואינה מחזקת מיבעי ליה.												
ובסוכה קטנה לא פליגי?												
מחזקת ראשו ורובו ושולחנו - כשרה	והתנאי: [חכמים]											
עד שיהא בה ארבע אמות על ארבע אמות.	רבי:											
כל סוכה שאין בה ארבע אמות על ארבע אמות - פסולה	ותניא אידך, רבי:											

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא	מאן דאמר											
אפילו אינה מחזקת אלא ראשו ורובו כשרה	חכמים:											
ואילו שולחנו לא קתני.												
קשיין אהדדי												
אלא לאו שמע מינה: הא - בית שמאי, הא בית הלל.												
מתניתין נמי דיקא	מר זוטרא:											
בית שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין	מדקתני:											
ואם איתא - בית שמאי אומרים לא יצא ובית הלל אומרים יצא מיבעי ליה.												
ואלא קשיא מי שהיה												
לעולם בתרתי פליגי פליגי בסוכה קטנה, ופליגי בסוכה גדולה, וחסורי מיחסרא												
והכי קתני: מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית, בית שמאי אומרים לא יצא	[בית שמאי]											
יצא.	בית הלל:											
ושאינה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו בלבד, בית שמאי פוסלין	[בית שמאי]											
מכשירין.	בית הלל:											
מאן תנא להא דתנו רבנן:												
בית שאין בו ארבע אמות על ארבע אמות, פטור מן המזוזה ומן המעקה, ואינו מטמא בנגעים, ואינו נחלט בבתי ערי חומה, ואין חוזרין עליו מעורכי המלחמה, ואין מערבין בו ואין משתתפין בו, ואין מניחין בו עירוב, ואין עושין אותו עיבור בין שתי עירות ואין האחין והשותפין חולקין בו.	[ת"ר]											
לימא רבי היא ולא רבנן?												
אפילו תימא רבנן. עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא לענין סוכה, דדירת עראי היא. אבל לגבי בית, דדירת קבע הוא - אפילו רבנן מודו, דאי אית ביה ארבע אמות על ארבע אמות - דיירי ביה אינשי, ואי לא - לא דיירי ביה אינשי.												
פטור מן המזוזה ומן המעקה ואין מטמא בנגעים ואינו נחלט בבתי ערי חומה ואין חוזרין עליו מעורכי המלחמה.	אמר מר:											
מאי טעמא?												
דבית כתיב בהו בכולהו.												
ואין מערבין בו ואין משתתפין בו ואין מניחין בו עירוב.												
מאי טעמא												
דלא חזי לדירה.												
עירובי חצירות אין מניחין בו, אבל שיתוף - מניחין בו.												
מאי טעמא?												
דלא גרע מחצר שבמבוי.												
עירובי חצירות - בחצר, שיתופי מבוי - במבוי.	דתנן:											
והוינן בה: עירובי חצירות בחצר?												
הנותן עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת - אינו עירוב, והדר שם אינו אוסך	והתנן:											
אלא אימא: עירובי חצרות בבית שבחצר, ושיתופי מבואות בחצר שבמבוי.												
והאי לא גרע מחצר שבמבוי.												

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואין עושין אותו עיבור בין שתי עירות												
דאפילו כבורגנין לא משוינן ליה.												
מאי טעמא?												
בורגנין - חזו למילתייהו, והאי - לא חזו למילתיה.												
ואין האחיז והשותפין חולקין בו.												
טעמא - דלית ביה ארבע אמות, הא אית ביה ארבע אמות - חולקין?												
אין חולקין את החצר עד שיהא בה ארבע אמות לזה וארבע אמות לזה	והתנן:											
אלא אימא: אין בו דין חלוקה כחצר.												
חצר לפי פתחיה מתחלקת.	דאמר רב הונא:											
נותן לכל פתח פתח ארבע אמות, והשאר חולקין אותו בשוה.	רב חסדא:											
דהני מילי - בית דלמהוי קאי, יהבינא ליה חצר. האי דלמיסתר קאי - לא יהבינן ליה חצר.												
היתה גבוהה מעשרים אמה ובא למעשה בכרים וכסתות לא הוי מיעוט, ואף על גב דבטלינהו לכולהו, משום דבטלה דעתו אצל כל אדם.	[פסקי שמועות]											
תבן ובטלו - הוי מיעוט, וכל שכן עפר ובטלו.	[פסקי שמועות]											
תבן ואין עתיד לפנותו ועפר סתם - מחלוקת רבי יוסי ורבנן	[פסקי שמועות]											
בית שמילאהו תבן או צרורות וביטלו - מבוטל.	דתנן:											
ביטלו - אין, לא ביטלו - לא.	[ת"ק]											
ותני עלה רבי יוסי ואמר: תבן ואין עתיד לפנותו - הרי הוא כעפר סתם, ובטל. עפר ועתיד לפנותו - הרי הוא כסתם תבן, ולא בטיל.	[רבי יוסי]											
היתה גבוהה מעשרים אמה, והוצין יורדין בתוך עשרים אמה, אם צלתם מרובה מחמתם כשרה ואם לאו פסולה.												
היתה גבוהה עשרה טפחים והוצין יורדין לתוך עשרה, סבר אביי למימר: אם חמתם מרובה מצלתם - כשרה.	[אביי]											
הא דירה סרוחה היא, ואין אדם דר בדירה סרוחה.	אמר ליה רבא:											
היתה גבוהה מעשרים אמה, ובנה בה איצטבא כנגד דופן האמצעי על פני כולה, ויש בה הכשר סוכה - כשרה. ומן הצד, אם יש משפת איצטבא לכותל ארבע אמות - פסולה, פחות מארבע אמות - כשרה.												
מאי קא משמע לן - דאמרינן דופן עקומה?												
בית שנפחת וסיכך על גביו אם יש מן הכותל לסיכוך ארבע אמות - פסולה. הא פחות מכאן - כשרה.	תנינא:											
מהו דתימא: התם הוא דחזיא לדופן, אבל הכא דלא חזיא לדופן - אימא לא, קא משמע לן.												
היתה גבוהה מעשרים אמה, ובנה איצטבא באמצעיתה, אם יש משפת איצטבא ולדופן ארבע אמות לכל רוח ורוח - פסולה, פחות מארבע אמות - כשרה.												
מאי קא משמע לן - דאמרינן דופן עקומה, היינו הך.												
מהו דתימא: דופן עקומה מרוח אחת אמרינן, אבל כל רוח ורוח - לא, קא משמע לן.												
היתה פחותה מעשרה טפחים, וחקק בה כדי להשלימה לעשרה, אם יש משפת חקק ולכותל שלשה טפחים - פסולה, פחות משלשה טפחים - כשרה.												
מאי שנא התם דאמרת פחות מארבע אמות, ומאי שנא הכא דאמרת פחות משלשה טפחים?												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
התם דאיתיה לדופן - פחות מארבע אמות סגיא, הכא לשוויי לדופן - פחות משלשה טפחים אין, אי לא - לא.												
היתה גבוהה מעשרים אמה ובנה בה עמוד שהוא גבוה עשרה טפחים, ויש בו הכשר סוכה, סבר אביי למימר: גוד אסיק מחיצתא.	[אביי]											
בעינן מחיצות הניכרות, וליכא.	אמר ליה רבא:											
נעץ ארבעה קונדיסין וסיכך על גבן, רבי יעקב מכשיר	תנו רבנן: [רבי יעקב:]											
פוסלין.	חכמים											
מחלוקת על שפת הגג, דרבי יעקב סבר: אמרינן גוד אסיק מחיצתא, ורבנן סברי: לא אמרינן גוד אסיק מחיצתא. אבל באמצע הגג - דברי הכל פסולה.	רב הונא:											
באמצע הגג מחלוקת.	רב נחמן											
באמצע הגג מחלוקת, אבל על שפת הגג - דברי הכל כשרה. או דלמא: בין בזו ובין בזו מחלוקת?	איבעיא להו:											
תיקו.												
נעץ ארבעה קונדיסין בארץ וסיכך על גבן רבי יעקב מכשיר	מיתבי: [ר' יעקב]											
פוסלין.	חכמים											
והא ארץ, דכאמצע הגג דמי, וקא מכשיר רבי יעקב												
תיובתא דרב הונא תיובתא.												
ועוד: באמצע הוא דפליגי, אבל על שפת הגג - דברי הכל כשרה												
לימא תיהוי תיובתיה דרב הונא בתרתיה?												
פליגי באמצע הגג, והוא הדין על שפת הגג. והאי דקמיפליגי באמצע הגג - להודיעך כחו דרבי יעקב, דאפילו באמצע הגג נמי מכשיר.	אמר לך רב הונא:											
נעץ ארבעה קונדיסין בארץ וסיכך על גבן, רבי יעקב אומר: רואין, כל שאילו יחקקו ויחלקו ויש בהן טפח לכאן וטפח לכאן - נידונין משום דיומד, ואם לאו - אין נידונין משום דיומד.	תנו רבנן: [רבי יעקב:]											
שהיה רבי יעקב אומר: דיומדי סוכה טפח.	[רבי יעקב]											
עד שיהו שתיים כהלכתן, ושלישית אפילו טפח.	חכמים:											
ושאינה גבוהה עשרה טפחים.												
מנלן?												
אתמר, רב ורבי חנינא ורבי יוחנן ורב חביבא מתנו												
בכולה סדר מועד, כל כי האי זוגא חלופי רבי יוחנן ומעיילי רבי יונתן.												
ארון תשעה וכפורת טפח - הרי כאן עשרה, וכתבי (שמות כה) ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מתנו:	אתמר, רב ורבי חנינא ורבי יוחנן ורב חביבא מתנו:											
מעולם לא ירדה שכינה למטה, ולא עלו משה ואליהו למרום, שנאמר (תהלים קט"ו) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם.	ותניא, רבי יוסי:											
ולא ירדה שכינה למטה? והכתבי (שמות יט) וירד ה' על הר סיני?												
למעלה מעשרה טפחים.												
והכתבי (זכריה יד) ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים												
למעלה מעשרה טפחים.												
ולא עלו משה ואליהו למרום? והכתבי (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
למטה מעשרה.									!			
והכתיב (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמים									ז			◊
למטה מעשרה.									!			
והכתיב (איוב כו) מאחז פני כסא פרשז עליו עננו									ז			◊
מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו עליו	ואמר ר' תנחום:								ז			
למטה מעשרה.									!			◊
מכל מקום מאחז פני כיסא כתיב									ז			◊
אישתרבוני אישתרלב ליה כסא עד עשרה, ונקט ביה.									!			◊
בשלמא ארון תשעה - דכתיב (שמות כה) ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו. אלא כפורת טפח מנלן?									ז			◊
כל הכלים שעשה משה נתנה בהן תורה מדת ארכן ומדת רחבן ומדת קומתן. כפרת מדת ארכה ומדת רחבה נתנה, מדת קומתה לא נתנה.	דתני רבי חנינא:								ז			
צא ולמד מפחות שבכלים, שנאמר (שמות כה) ועשית לו מסגרת טפח סביב, מה להלן טפח - אף כאן טפח.									!			◊
ונילף מכלים גופייהן									ז			
תפשת מרובה - לא תפשת, תפשת מועט - תפשת.									!			
ונילף מציץ									ז			◊
ציץ דומה כמין טס של זהב, ורחב שתי אצבעות, ומוקף מאזן לאזן, וכתוב עליו שתי שיטין: יו"ד ה"א מלמעלה, וקדש למ"ד מלמטה	דתניא:	◊							ז			
אני ראיתיו ברומי, וכתוב עליו קדש לה' בשיטה אחת.	ואמר רבי אליעזר ברכי יוסי:	◊							ז			
דנין כלי מכלי, ואין דנין כלי מתכשיט.									!			◊
ונילף מזר									ז			◊
זר משהן	דאמר מר:								ז			
דנין כלי מכלי, ואין דנין כלי מהכשר כלי.									!			◊
אי הכי, מסגרת נמי הכשר כלי הוא									ז			◊
מסגרתו למטה היתה.									!			◊
הניחא למאן דאמר מסגרתו למטה היתה, אלא למאן דאמר מסגרתו למעלה היתה, מאי איכא למימר? האי הכשר כלי הוא									ז			
אלא: דנין דבר שנתנה בו תורה מדה, מדבר שנתנה בו תורה מדה, ואל יוכיחו ציץ וזר שלא נתנה בהן תורה מדה כלל.									!			◊
מהכא - (ויקרא טז) על פני הכפרת קדמה - ואין פנים פחות מטפח.	רב הונא:								!			◊
ואימא כאפי דבר יוכני									ז			◊
תפשת מרובה - לא תפשת, תפשת מועט - תפשת.									!			
ואימא כאפי דציפרתא, דזוטר טובא									ז			◊
רב הונא פני פני גמר כתיב הכא אל פני הכפרת וכתוב התם (בראשית כז) מאת פני יצחק אביו.	רב אחא בר יעקב:								!			◊
ונילף מפנים של מעלה, דכתיב (בראשית לג) כראת פני אלהים ותרצני									ז			◊
תפשת מרובה - לא תפשת, תפשת מועט - תפשת.									!			◊

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	---

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ונילף מכרוב, דכתיב (שמות כה) אל הכפרת יהיו פני הכרבים												
אין פני כרובים פחותין מטפח.	רב אחא בר יעקב, גמיר:											
ורב הונא נמי מהכא גמיר.												
ומאי כרוב?												
כרביא, שכן בבבל קורין לינוקא רביא.	רבי אבהו:											
אלא מעתה דכתיב (יחזקאל י) פני האחד פני הכרוב ופני השני פני אדם היינו אדם	אמר ליה אבי:											
אפי רברבי ואפי זוטרא.												
וממאי דחללה עשרה בר מסככה? אימא בהדי סככה												
אלא מבית עולמים גמר, דכתיב (מלכים א ו) והבית אשר בנה המלך שלמה לה' ששים אמה ארכו ועשרים רחבו ושלושים אמה קומתו וכתוב (מלכים א ו) קומת הכרוב האחד עשר באמה וכן הכרוב השני.												
ומה מצינו בבית עולמים - כרובים בשליש הבית הן עומדין, משכן נמי כרובים בשליש הבית הן עומדין.	תניא:											
משכן כמה הוי - עשר אמות, דכתיב (שמות כו) עשר אמות ארך הקרש. כמה הוי להו - שיתין פושכי. תלתיה כמה הוי - עשרים פושכי. דל עשרה דארוך וכפורת - פשו להו עשרה, וכתוב (שמות כה) והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת.												
קרייה רחמנא סככה למעלה מעשרה.												
ממאי דגדפינהו עילוי רישייהו קיימי? דלמא להדי רישייהו קיימי												
למעלה כתיב.	רב אחא בר יעקב:											
ואימא דמידלי טובא												
מי כתיב למעלה למעלה?												
הניחא לרבי מאיר												
כל האמות היו בינוניות	דאמר: [רבי מאיר]											
אלא לרבי יהודה												
אמה של בנין ששה טפחים, ושל כלים חמשה	דאמר: [רבי יהודה]											
מאי איכא למימר? ארון וכפורת כמה הוי להו - תמניא ופלגא, פשו להו חד סרי ופלגא, אימא סוכה עד דהויא חד סרי ופלגא												
אלא: לרבי יהודה הלכתא גמירי לה.												
שיעורין חציצין ומחיצין הלכה למשה מסיני.	דאמר רבי חייא בר אשי אמר רב:											